

3. Jako ekwiwalent pomocy pieniężnej, o której mowa w art. 166 § 3 Kodeksu, tymczasowo aresztowany może otrzymać przy zwolnieniu stosowną do pory roku odzież, bieliznę, obuwie, bilet na przejazd, a także artykuły żywnościowe na czas podróży. Decyzję w tym zakresie podejmuje dyrektor.

§ 71. 1. Jeżeli osoba zwolniona z aresztu śledczego wymaga leczenia szpitalnego, a jej stan zdrowia nie pozwala na przeniesienie do publicznego zakładu opieki zdrowotnej, pozostaje ona na leczeniu w areszcie śledczym do czasu, gdy jej stan zdrowia pozwoli na takie przeniesienie.

2. Przepis ust. 1 ma zastosowanie, jeżeli osoba zwolniona wyraża zgodę na dalsze leczenie w areszcie śledczym, co powinno być potwierdzone jej podpisem w indywidualnej dokumentacji medycznej. W razie niemożności wyrażenia tej zgody przez osobę zwolnioną, decyzję o pozostawieniu na leczeniu w areszcie śledczym podejmuje lekarz.

3. O pozostawieniu osoby zwolnionej w areszcie śledczym z powodu, o którym mowa w ust. 1, zawiadamia się niezwłocznie sędziego penitencjarnego, organ dysponujący, a w miarę możliwości — rodzinę lub osobę bliską albo osobę wskazaną przez zwolnionego.

4. Jeżeli osoba, o której mowa w ust. 1, nie wyraża zgody na dalsze leczenie w areszcie śledczym, lekarz aresztu śledczego poucza ją o możliwych następstwach zdrowotnych odmowy leczenia. Fakt odmowy powinien być potwierdzony podpisem zwolnionego w indywidualnej dokumentacji medycznej, a w przypadku odmowy podpisu — notatką służbową na tę okoliczność.

§ 72. Jeżeli zwolnienie z aresztu śledczego następuje w godzinach wieczornych lub nocnych, osobie zwolnionej zapewnia się, na jej pisemny wniosek, nocleg w areszcie, oddzielnie od tymczasowo aresztowanych.

Rozdział 9

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 73. 1. Tymczasowo aresztowany, wobec którego wykonywana jest kara pozbawienia wolności w innej sprawie, podlega przepisom regulaminu wykonywania kary pozbawienia wolności, a w zakresie widzeń,

korrespondencji, korzystania z aparatów telefonicznych, posiadania przedmiotów w celi, świadczenia opieki lekarskiej, powiadamiania organu dysponującego o zakwalifikowaniu do niebezpiecznych oraz o pozostaniu na leczeniu w zakładzie karnym po zwolnieniu, a także w zakresie udzielania zezwolenia, o którym mowa w art. 141 § 4 Kodeksu, a ponadto w innych przypadkach, gdy wymaga tego konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego — przepisom niniejszego regulaminu.

2. Tymczasowo aresztowany, o którym mowa w ust. 1, nie korzysta z przepustek wymienionych w art. 91 pkt 7 i art. 92 pkt 9 Kodeksu, nagród wymienionych w art. 138 § 1 pkt 7 i 8 Kodeksu i § 47 ust. 1 pkt 6 regulaminu wykonywania kary pozbawienia wolności, a także zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego wymienionego w art. 165 § 2 Kodeksu.

3. Organ dysponujący może zarządzić stosowanie wobec niego również innych przepisów regulaminu wykonywania tymczasowego aresztowania.

§ 74. Przepisy regulaminu stosuje się również do:

- 1) osoby pozbawionej wolności na terytorium innego państwa, sprowadzonej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w charakterze świadka w toczącym się postępowaniu karnym,
- 2) obywatela polskiego skazanego przez sąd państwa obcego i przekazanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności w Rzeczypospolitej Polskiej, do czasu uprawomocnienia się orzeczenia, o którym mowa w art. 609 Kodeksu postępowania karnego,
- 3) tymczasowo aresztowanego przebywającego w areszcie śledczym przed dniem wejścia w życie regulaminu.

§ 75. Trąci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 maja 1989 r. w sprawie regulaminu wykonywania tymczasowego aresztowania (Dz. U. Nr 31, poz. 167, z 1991 r. Nr 3, poz. 15, z 1994 r. Nr 72, poz. 321 oraz z 1995 r. Nr 153, poz. 787).

§ 76. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1998 r.

Minister Sprawiedliwości: *H. Suchocka*

701

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 14 sierpnia 1998 r.

w sprawie warunków, jakim powinny odpowiadać instytucje i osoby uprawnione do przeprowadzenia mediacji, zakresu i warunków udostępniania im akt sprawy oraz zasad i trybu sporządzania sprawozdania z przebiegu i wyników postępowania mediacyjnego.

Na podstawie art. 320 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. — Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555) zarządza się, co następuje:

§ 1.1. Sąd lub prokurator może przekazać sprawę, w celu przeprowadzenia postępowania mediacyjnego między oskarżonym lub podejrzanym i pokrzywdzo-

nym, instytucji, która zgodnie ze swoimi zadaniami statutowymi powołana została do wykonywania zadań w zakresie:

- 1) resocjalizacji,
- 2) ochrony interesu społecznego,
- 3) ochrony ważnego interesu indywidualnego,
- 4) ochrony wolności i praw człowieka,
- 5) została wpisana do wykazu, o którym mowa w § 6, z zastrzeżeniem ust. 3.

2. Instytucja, o której mowa w ust. 1, powinna posiadać warunki organizacyjne i kadrowe umożliwiające przeprowadzenie mediacji.

3. Nie wymaga się wpisania do wykazu, o którym mowa w § 6, instytucji, która zgłosiła gotowość przeprowadzenia postępowania mediacyjnego w konkretnej sprawie.

4. W imieniu instytucji, o której mowa w ust. 1, postępowanie mediacyjne prowadzi upoważniony pisemnie przedstawiciel.

§ 2.1. Sąd lub prokurator może przekazać sprawę w celu przeprowadzenia postępowania mediacyjnego między oskarżonym lub podejrzanym i pokrzywdzonym osobie godnej zaufania, która:

- 1) posiada obywatelstwo polskie i korzysta w pełni z praw cywilnych i obywatelskich,
- 2) ukończyła 26 lat,
- 3) nie była skazana za popełnienie przestępstwa,
- 4) posiada odpowiednie doświadczenie życiowe i umiejętności likwidowania konfliktów oraz wystarczającą do przeprowadzenia postępowania mediacyjnego wiedzę, w szczególności w zakresie psychologii, pedagogiki, socjologii, resocjalizacji lub prawa, i daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków,
- 5) została wpisana do wykazu, o którym mowa w § 6, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Nie wymaga wpisania do wykazu, o którym mowa w § 6, osoba, która zgłosiła gotowość przeprowadzenia postępowania mediacyjnego w konkretnej sprawie.

§ 3. Przedstawiciel instytucji uprawnionej do przeprowadzenia postępowania mediacyjnego powinien odpowiadać warunkom określonym w § 2 ust. 1 pkt 1—4.

§ 4. Osoba godna zaufania oraz przedstawiciel instytucji, o której mowa w § 1 ust. 1, zwany jest dalej „mediatorem”.

§ 5.1. Mediatorem nie może być czynny zawodowo:

- 1) sędzia, prokurator i aplikant sądowy lub prokurator oraz inna osoba zatrudniona w sądzie, w prokuraturze lub w innej instytucji uprawnionej do ścigania i karania przestępstw,
- 2) adwokat, aplikant adwokacki, notariusz i aplikant notarialny, radca prawny i aplikant radcowski,

3) funkcjonariusz i pracownik Służby Więziennej.

2. Mediatorem nie może być również ławnik sądowy w czasie trwania kadencji.

3. Mediatorem w danej sprawie nie może być osoba, co do której zachodzą okoliczności określone w art. 40—42 Kodeksu postępowania karnego.

§ 6. W sądzie apelacyjnym prowadzi się wykaz instytucji i osób godnych zaufania uprawnionych do przeprowadzania postępowania mediacyjnego. Prezes sądu wpisuje do wykazu instytucję lub osobę wyrażającą gotowość przeprowadzania takiego postępowania, po stwierdzeniu spełnienia warunków określonych odpowiednio w § 1 ust. 1 i 2, w § 2, z zastrzeżeniem § 5 ust. 1 i 2.

§ 7.1. Sąd lub prokurator, kierując sprawę do postępowania mediacyjnego, udostępnia mediatorowi informacje z akt sprawy jedynie w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia mediacji. Informacje te powinny zawierać dane osobowe oskarżonego lub podejrzanego i pokrzywdzonego, określenie czynu zarzucanego oskarżonemu lub podejrzanemu wraz z podaniem jego kwalifikacji prawnej i niezbędnych dla mediacji okoliczności jego popełnienia.

2. W uzasadnionych przypadkach, na wniosek mediatora, sąd lub prokurator — jeżeli uzna to za niezbędne — może również udostępnić, z zastrzeżeniami, o których mowa w ust. 3, materiał dowodowy zawarty w aktach sprawy w części dotyczącej oskarżonego lub podejrzanego, pokrzywdzonego i przestępstwa, których mediacja dotyczy.

3. Nie udostępnia się mediatorowi, zawartych w aktach sprawy, materiałów objętych tajemnicą państwową, służbową lub związaną z wykonywaniem zawodu lub funkcji, materiałów dotyczących stanu zdrowia oskarżonego lub podejrzanego, opinii o nim, danych o jego karalności oraz pozwalających na ustalenie tożsamości świadka przesłuchanego w trybie art. 184 Kodeksu postępowania karnego i takich, których ujawnienie pokrzywdzonemu mogłoby mieć wpływ na odpowiedzialność karną innych oskarżonych lub podejrzanych w tej sprawie, a nie uczestniczących w postępowaniu mediacyjnym.

4. Udostępnienie akt sprawy może nastąpić tylko w obecności organu prowadzącego postępowanie.

§ 8.1. Z przeprowadzonego postępowania mediacyjnego mediator sporządza pisemne sprawozdanie, które niezwłocznie przedstawia organowi, który skierował sprawę do takiego postępowania.

2. Sprawozdanie powinno zawierać:

- 1) sygnaturę akt sprawy i oznaczenie mediatora,
- 2) określenie miejsca i czasu przeprowadzenia mediacji,
- 3) oznaczenie stron uczestniczących w mediacji oraz obrońcy i pełnomocnika — jeżeli w niej uczestniczyli,
- 4) informacje o przebiegu mediacji,

- 5) informację o zawarciu lub niezawarciu ugody między stronami,
6) podpis mediatora.

3. W sprawozdaniu nie należy zamieszczać treści oświadczeń stron, chyba że wyraźnie one tego żądają.

4. Ugoda zawarta między oskarżonym lub podejrzanym a pokrzywdzonym, z podaniem rodzaju zob-

wiązań i terminu ich realizacji, podpisana przez strony i mediatora, stanowi załącznik do sprawozdania z postępowania mediacyjnego.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1998 r.

Minister Sprawiedliwości: *H. Suchocka*

702

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 18 sierpnia 1998 r.

w sprawie zakresu informacji dotyczących osoby skazanego, przesyłanych przez sąd dyrektorowi zakładu karnego lub aresztu śledczego.

Na podstawie art. 11 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. — Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557 i Nr 160, poz. 1083) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wraz ze skierowaniem do wykonania orzeczenia skazującego na karę pozbawienia wolności lub aresztu wojskowego sąd przesyła dyrektorowi zakładu karnego lub aresztu śledczego posiadane w sprawie informacje dotyczące osoby skazanego w zakresie okre-

ślonym w wykazie informacji, stanowiącym załącznik do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Traci moc zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 grudnia 1969 r. w sprawie ustalenia wykazu informacji dotyczących osoby skazanego (Dz. Urz. Min. Sprawiedl. Nr 7, poz. 49).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1998 r.

Minister Sprawiedliwości: *H. Suchocka*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 sierpnia 1998 r. (poz. 702)

Oznaczenie sądu

Sygn. akt /

Wykaz informacji dotyczących osoby skazanego

1. Imię i nazwisko
2. Numer ewidencyjny PESEL
3. Data i miejsce urodzenia
4. Imiona rodziców, nazwisko rodowe matki
5. Obywatelstwo
6. Wykształcenie
7. Zawód wyuczony^{*)}

^{*)} W odniesieniu do żołnierzy zawodowych należy wpisać „żołnierz zawodowy”, a w wypadku posiadania przez skazanego zawodu mającego swój odpowiednik w życiu cywilnym można wpisać zawód faktycznie wyuczony (np. lekarz, inżynier, tokarz, krawiec). W odniesieniu do pozostałych żołnierzy wpisuje się zawód wyuczony przed powołaniem ich do służby wojskowej.